

МАЛКИЯТЪ ТЪРГОВЕЦЪ

За цѣлата тая история стана причина пѣтелътъ. Ако го нѣмаше него, нищо отъ това, което ще ви разкажа, нѣмаше да се случи. Защото не му стигаше цѣлия дворъ на нашия пѣтлю златоперестъ, ами тръгна да се разхожда по пранитѣ дрехи, дето баба Златка ги прострѣ на тревата да се избѣлватъ на слънцето.

— Ишъ! Махай се, проклетнико! — извика баба Златка отъ прозореца.

Ама пѣтлю само изви глава, загледа я съ едно око насмѣшливо и накриво, като че ѝ думаше:

— А хвани ме де, ако можешъ!

И още по-важно пристѣпи по бѣлата риза на Минча, бабиното внуце.

И тогава баба Златка кипна

като врѣлата вода въ гърнето, втурна се да го гони по двора, спъна се, навѣхна си крака и сега не можеше да иде на пазара въ града. А искаше тя много да иде на тоя панаиръ да продаде старото магаре и стария козелъ, дето само пакости правѣха, и да си купи една дървена лъжица, една игла съ по-широки уши, че въ тѣсни не виждаше вече да вдѣва конеца, и ако ѝ останатъ пари, да си купи и едно по-голъмо гърне да си вари сладка чорбица, че Минчо, внукътъ ѝ, стана голѣмъ лакомникъ и малкото гърне само за неговата уста не стигаше.

— Боже, Боже, какво ще правя сега! — викаше бабата. — Съ тозъ кракъ да пристѣпя не мога, а какъ ли ще ида на пазара!